

Fita i la seva obra (Pere Romagós i Planas, Isaac d'Aiguaviva)

Ràdio del Bisbat (Àngel Rodríguez)

Em presento: em dic Pere Romagós i Planas, altrament dit Isaac d'Aiguaviva. Vaig conèixer Fita gràcies a la meva germana Natàlia, que tenia –i té- inquietuds artístiques. A ella li va presentar Mn. Antoni Davesa, secretari del bisbe Jubany.

Aiguaviva va ser la primera església a posar l'altar de cara als fidels (Concili Vaticà II). Fita va exercir quatre anys com a docent al col·legi Bell-lloc (1965-1969), junt amb l'Isidre Vicens, que varen ser mestres del meu germà, Narcís Romagós, arquitecte.

Jo vaig fer Belles Arts i vaig entrar de professor d'Art a Bell-lloc. En els darrers nou anys d'Estudi d'Art, en Fita em va demanar que l'ajudés com a professor de dibuix i pintura. Després em va deixar els estris i vaig estar nou anys com a professor a Vilablareix (Grup Migdia). I des de fa dotze anys, l'escola Riud'Art (Riudellots de la Selva).

Quan parlem que la senzillesa té la màxima força, pensem en els àngels d'una sola línia que va fer per al Seminari de Girona. Una primera prova de l'àngel la tenia a la seva casa de Sarrià i, quan va pujar a Montjuïc, la hi va dur.

Ell sempre va parlar dels "talents", que hem de donar i que Déu ens reclamarà (els creients ho tenim clar). Per a ell, "ART" i "FE" segueixen el mateix camí de creixement personal.

Vaig tenir la sort de poder-li fer costat en els seus últims anys a Estudi d'Art. Recordo l'impacte que em va produir el silenci i la concentració que hi havia allà, els quals mai no havia escoltat a Belles Arts, a Barcelona.

El dibuix per a ell era l'esquelet de tot, el rastre més personal. Jo també l'admiro molt i per mi el dibuix és la cal·ligrafia de l'ànima.

Sempre va pensar que el dibuix no està prou valorat comercialment. El silenci que es vivia a l'Estudi d'Art servia per mirar bodegons, models humans i la natura quan anàvem a pintar a fora.

Ens animava a perdre la por al paper en blanc. Ell era el consell fet exemple del bloc personal. En els seus blocs és on naixien les seves obres posteriors. Els seus pensaments i paraules eren per a mi com escoltar un nou Sòcrates quan ens ensenyava a tots a mirar.

Ell donava gràcies a cada dia i no veia cap problema en un esparrec o taca. Sempre passava a estats positius i creatius tot allò que ens poden fer veure com a negatiu. La seva caiguda és l'exemple més gran del que estem dient.

Molta de la seva obra ha nascut dels blocs personals. Els darrers anys jo mateix li portava els blocs i el darrer dia que el vaig visitar, fa poc, li vaig preguntar si en volia més, de blocs, i em va dir que "NO". Llavors vaig entendre que aquell NO era com un adéu.

Em va ensenyar les darreres obres dedicades al COVID-19, on tot esdevé subtilment transparent i alhora transcendent.

Vaig tenir la sort d'estar present en el lliurament de la Medalla **pro ecclesia et pontifice**, que li va atorgar el bisbe Francesc.

El recordo pintant el claustre de les germanes benedictines de sant Daniel, tan estimades per l'Àngela i per ell.

Cada cop que pujo a Montserrat, toco els dits de la mà de sant Benet, una mà d'acollida que sempre em parlarà d'ell.

Recordo, també, les mans del Crist jacent de la Catedral, que sempre cal que ens parem a mirar.

Fita no ha deixat mai de mirar, pensar i escriure. I de jugar amb l'atzar dels colors, textures, etc. I sempre ha buscat la recerca de nous materials. Era un esperit molt inquiet.

Admirava els oficis i en molts de rastres de treballs d'artesans hi veia art.

Fita ha estat un home de molt ordre i serenor. De senzillesa, elegància i discreció. I, alhora, dur amb ell i amb el seu treball.

Em va donar el martell i les eines de fer escultura i el seu tòrcol per a fer gravats.

Sé de les ganes que tenia del seu projecte, que va exposar en el Palau Robert de Barcelona, on també va viatjar-hi el Crist jacent: (tenia) té el projecte dels Apòstols per a la Porta dels Apòstols de la Catedral de Girona. Volia (vol) que l'Ignasi Esteve i jo mateix l'ajudéssim en la seva realització. Ho tenia (té) tot ordenat en maquetes de guix.

Com deia ART i RELIGIÓ es potencien mútuament. La vida és un creixement, un donar-se... és estimació. Per això el més fort és la senzillesa. Va morir dient el Parenostre, la pregària de Jesús.

Sempre volia començar de res. Per això no volia tenir cap estil. Malgrat tot, les obres parlen d'ell.

Fita no hauria estat sense la serenitat, la cultura i cura de l'Àngela, que també va conrear l'art fent taller de tapissos i també va obrir la Galeria d'Expoart, a Girona i a Barcelona. I es veu la seva mà al jardí i, també, a la piscina de casa seva, on hi ha peixos.

Fita ha deixat molta obra i molts escrits, que la Fundació Fita anirà de mica en mica descobrint. També, moltes llibretes on hi ha el gra de la seva obra i pensament.

El darrer dia que el vaig visitar em va ensenyar el darrer vídeo de la Fundació Fita, on apareixen les obres de Girona i de la Catedral, coordinat per en Kim Bover.

Fita ha sembrat molt. I ara ha de recollir els seus fruits. Antics alumnes i artistes que vam aprendre a mirar, a interpretar i a conviure amb la llibertat creativa el tindrem sempre present.

Era un enamorat dels rastres de la vida i de tot el més proper. A cada arruga lliscant el sol, la llum li dona força i subtileza.

L'atzar, altrament cercat, el portava a èxtasis creatius, que pocs saber gaudir i valorar. Un atzar, però, controlat per ell. Hem de saber fruir i saber mirar. Actualment estem ofegats d'imatges, però hem perdut el gust a mirar, serenament i a consciència. Ell ho va fer sempre. Com deia abans, ell sempre parlava dels talents. El seu do de parar el temps en tertúlies, en saber escoltar... ens ha ajudat a obrir els ulls i a albirar els bens invisibles.

CREC FERMAMENT QUE DES DE LA LLUM DEL CEL, ENS DONA FORCES PER A SEGUIR ENDAVANT, AMB LA FE... I AMB LA LLENGUA I LA CULTURA CATALANES, QUE MAI NO HEM DE DEIXAR OFEGAR.

DONO GRÀCIES AL DÉU DE TOTS PER HAVER POGUT ESTAR-HI TAN A PROP.

Pere Romagós i Planas